

slušala njih milo petje, kakor bi se hotela odtegniti še zadnjemu pogledu v svet, zaprla si je oči — sama . . . In tako se je zasnivala v večni sèn — — —.

Tako sem videl 10. marca. Z rajskim nasmehom na bledih licih je ležala Vida kakor angeljček na posteljici. Kar misliti si nisem mogel, da je res — mrtva. Tako ljubezniva je bila še v smrti! — Venec iz belih cvetic obsenčeval je njeno čelo, rmeni njeni lasci pa so se svetili v sveč svetlobi. V sklenjenih rokah pa je držala rožni venec in šop cvetic, kakor da bi jih hotela nesti v nebó v dar svoji Materi Mariji. — Kot angeljček v nebesih časti in moli Bogá sedaj, in prosi tudi za vas svojega Jezuščka . . .

Lep pogreb, dolga vrsta pogrebcev in mnogi venci pa so jasno pričali tudi tujcu o priljubljenosti Vide — otrôka. — Da bi vam bila v vzgled! *A. Peterlin.*

Pred zibelko.

O, ti otročiček zali,
K nam iztezaš se zaspan,
Vsak te ljubi, vsak te hvali,
Da si priden noč in dan.

Zunaj hočemo skakati,
Igro spremljaj petje, smeh,
Saj so nam dejali mati,
Da ni igra takšna greh.

Glej, ob tebi mi smo zbrani,
Ki starejši smo, ko ti,
Kaj ležiš, le hitro vstani,
K igri nam se že mudí!

Vstalo bi, a še preslabo
Dete si, zatorej naj
Nésmo na vrt te s sabo,
Kjer cvetè nam pómlad zdaj.

V venec zvijemo zelenje,
Vmes upletemo ti cvet:
Vidiš, tako je življenje
Srečno naših mladih let!

— 11 —

